Зелена тиша вічних піль
Залляла світ до ранку.
На серці не вщухає біль,
Ячить безперестанку.

Нагадує про плин утрат
І про минулі строки.
Я тишу цю пройшов стократ,
Я нею міряв кроки.

Я безнадійно занімів:
Пригнічує марнота
Мулького сухозлоття слів...
Якщо б розціпив рота,

Вони б лавиною мене
Змели. Чи біль цей зникне,
Коли мовчання спалахне
Непогамовним криком?

...Немов мара, пливе табун,
Ці коні — за рікою.
Волає у мені мовчун:
— Нема од слів спокою!

Жену од себе цих нездар,
Невдах усіх ґатунків.
А серця праведний радар
Шука родовищ думки.

Перекладач: Анатолій Глущак